

FLYKTIG KÄRLEK

AV

ERIK OTTENGREN

Klockan i hotellentrén visade några minuter i elva. De sega och tuffa sammanträdena hade varat hela helgen. Så han tyckte han kunde kosta på sig en lång och skön sovmorgon. Det var måndag och på kvällen skulle han sitta på det tåg som skulle föra honom hem till sin älskade hustru. Det var faktiskt hans hustru som ville att han skulle vara kvar en dag extra. Hon tyckte han blev så stressad och jobbig annars. Och det var sant, pirret i magen och stresskänslan han alltid fick vid dessa eviga sammanträden brukade inte försvinna förrän sent dagen efter.

Han lämnade järnvägsstationen, där bagaget nu var inlåst och gick relativt avslappnat omkring och njöt av den varma vårsolen. Där han gick, uppenbarade sig hustrun i hans tankar. Han saknade henne. Det gjorde han alltid när han varit borta i ett par dagar.

Han stannade upp vid ett kafé och slog sig ner på uteserveringen. Den ljuvliga doften av nybryggt kaffe fyllde hans näsborrar och beställde genast en kopp. Han läste slarvigt dagstidningen, han köpt på vägen.

Hans blick for ibland upp för att se vad som försiggick runt omkring, men även för att upptäcka något vackert. Han tyckte om att smygtitta på vackra kvinnor, men inte av samma skäl som de flesta andra. Utan mer som någon tittar på en blomma och säger att den är vacker, så tittar och uppmärksammar han en okänd kvinna för att hon är vacker. Inte för att vilja lära

känna kvinnan ifråga eller någonting annat. Endast beundra hennes skönhet och kanske uttala sig om den.

Han förde koppen mot sina läppar. Ångorna formligen välde upp i hans ansikte. Han lät kaffet cirkla runt i munnen innan han svalde. I samma ögonblick lämnade plötsligt hans ögon tidningen och han fick syn på en vacker kvinna.

När hon stannade vid ingången till kafét, satte han nästan kaffet i halsen. Hon tittade lite desperat efter en ledig plats. ”Gud vilka linjer!” tänkte han medan han gömde sig bakom sin tidning.

Hennes lite lockiga, mörka hår hängde fritt och långt. Hennes ansiktsdrag var lika ”perfekt” som hos en fotomodell. I alla fall i hans ögon. Kläderna dölde inte heller precis hennes skönhet. ”Tänk om hon kunde sätta sig vid mitt bord.” tänkte han samtidigt som hans puls steg med flera grader.

Plötsligt möttes deras blickar och han kastade upp tidningen för att dölja sin förlägenhet, men sänkte den lika fort igen. Och till hans fasa log hon och började gå mot hans plats.

- Ursäkta, men är den här platsen ledig?

Hon stod mitt framför honom och hans bord. Hennes solbrända fingrar vilade lätt mot den vita stolens ryggstöd. Han lade ifrån sig tidningen och mötte hennes leende med ett lika stelt leende som hennes var förödande vackert.

- Naturligtvis, slå er ner. Han tittade frågande mot henne samtidigt som han beställde en kaffe till, av en servitör.
- Ja tack. svarade hon på hans outtalade fråga och log ännu mer.

* * *

Hela berättelsen kan ses vid personligt möte.